

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 841/2020
09.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Милунке Цветковић, Бате Цветковића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Новице Митића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лебану К 5/20 од 17.01.2020. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 128/20 од 11.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 09.09.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

I ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Новице Митића, па се **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Основног суда у Лебану К 5/20 од 17.01.2020. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 128/20 од 11.05.2020. године у погледу правне квалификације дела, тако што Врховни касациони суд противправне радње окривљеног АА ближе описане у изреци првостепене пресуде, за које је правноснажно оглашен кривим, правно квалификује као кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и за то кривично дело му, применом одредби чланова 4, 14, 22, 42, 54, 64, 65, и 66 Кривичног законика изриче **условну осуду**, тако што му утврђује казну затвора у трајању од **8 (осам) месеци**, с тим што се иста неће извршити ако окривљени у року од **2 (две) године** не изврши ново кривично дело, с тим што ако дође до опозива условне осуде у изречену казну затвора му се има урачунати време проведено на задржавању по решењу ПС Лебане ЛС бр.4/16 од 11.06.2016. године у периоду од 11.01.2016. године до 13.01.2016. године, док побијане правноснажне пресуде у преосталом делу остају неизмењене.

II ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Новице Митића у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП-а, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану К 5/20 од 17.01.2020. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио продужено кривично дело ометање службеног лица у

вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру у вези члана 61.КЗ и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, с тим што је одређено да се иста неће извршити ако окривљени у року од 2 (две) године не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, а оштећени су упућени на парницу ради остваривања имовинско – правног захтева сагласно члану 258. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1 128/20 од 11.05.2020. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Лебану, окривљеног и његовог браниоца, а пресуда Основног суда у Лебану К 5/20 од 17.01.2020. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Новица Митић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а из образложења захтева произилази да је поднет и због повреде закона из члана 439. тачка 2) у вези члана 61. КЗ, битне повреде одредаба кривичног поступка из члан 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреде члана 88. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да преиначи правноснажне пресуде и ослободи окривљеног или да укине у целости првостепену и другостепену одлуку и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је делимично основан.

Основано се у захтеву браниоца окривљеног наводи да је суд повредио закон на штету окривљеног, јер га је огласио кривим за продужено кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру у вези члана 61. Кривичног законика, јер према чињеничном опису наведеном у изреци пресуде није било места примени правне конструкције продуженог кривичног дела, нити су били испуњени услови из члана 61. КЗ Изнетим наводима захтева се, по налажењу Врховног касационог суда, правноснажне пресуде суштински побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 61. КЗ.

По оцени Врховног касационог суда у изреци правноснажне пресуде нису садржана обележја продуженог кривичног дела, већ једног кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру.

Чланом 61. став 1 КЗ-а прописано је да продужено кривично дело чини више истих или истоврсних кривичних дела учињених у временској повезаности од стране истог учиниоца која представљају целину због постојања најмање две од следећих

околности: истоветности оштећеног, истоврсности предмета дела, коришћења исте ситуације или истог трајног односа, јединства места или простора извршења дела или јединственог умишљаја учиниоца.

У конкретном случају, изреком правноснажне пресуде није утврђено извршење више истих или истоврсних кривичних дела учињених у временској повезаности од стране истог учиниоца, а што је неопходан услов за постојање продуженог кривичног дела из члана 61. КЗ-а, већ је утврђено да радња кривичног дела представља једну континуирану радњу ометања више овлашћених службених лица у вршењу службене радње одржавања јавног реда и мира. Стога, кривично дело описано у изреци правноснажне пресуде представља једно кривично дело из члана члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру.

Следствено наведеном, по налажењу Врховног касационог суда, првостепени суд је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе применио закон који се не може применити, јер је правно квалификујући противправне радње окривљеног АА, које су му стављене на терет оптужним актом јавног тужиоца, као продужено кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру у вези члана 61. КЗ и оглашавајући окривљеног кривим за исто, уместо за кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на штету окривљеног, а коју повреду није отклонио другостепени суд доносећи побијану другостепену одлуку у поступку по жалбама на првостепену пресуду, иако је на повреду кривичног закона у својој жалби указивао бранилац окривљеног.

Имајући у виду напред наведено, Врховни касациони суд је делимично усвојио као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА -адвоката Новице Митића у овом делу, те је отклонио напред наведену повреду кривичног закона преиначењем побијаних правноснажних пресуда Основног суда у Лебану К 5/20 од 17.01.2020. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 128/20 од 11.05.2020. године у погледу правне квалификације дела, тако што је противправне радње окривљеног АА ближе описане у изреци првостепене пресуде, за које је правноснажно оглашен кривим, по правилној примени закона, правно квалификовао као кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру.

Надаље, полазећи од овако измењене правне квалификације дела, Врховни касациони суд је окривљеном АА изрекао условну осуду, тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, и одредио да се иста неће извршити ако окривљени у року од 2 (две) године не изврши ново кривично дело, с тим што ако дође до опозива условне осуде у изречену казну затвора му се има урачунати време проведено на задржавању по решењу ПС Лебане ЛС бр.4/16 од 11.06.2016. године у периоду од 11.01.2016. године до 13.01.2016. године, налазећи да је овако одмерена кривична санкција сразмерна објективној тежини извршеног кривичног дела, те олакшавајућим и отежавајућим околностима које су у смислу члана 54. КЗ утврђене на страни окривљеног у редовном поступку, степену кривице окривљеног и јачини угрожавања заштићеног добра, као и да је изречена кривична санкција нужна и

довољна да се њоме оствари општа сврха изрицања кривичне санкције из члана 4. КЗ и сврха кажњавања из члана 42. КЗ и то како у односу на самог окривљеног, тако и на плану генералне превенције.

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи образлажући повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП да је кривично дело из члана 23. Закона о јавном реду и миру кривично дело бланкетног карактера, због чега је потребно да се у опису дела наведе назив закона и одредба која прописује у чему се састоји службена дужност надлежног органа из члана 23. Закона о јавном реду и миру, као и да се наведе одредба закона на основу које то лице врши ту службену дужност.

Наводе браниоца окривљеног којима истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује неоснованим, а из следећих разлога:

Наиме, у изреци правноснажне пресуде јасно је наведено да су овлашћена службена лица ПС Лебане обављала службену дужност успостављања нарушеног јавног реда и мира, дакле наведени су сви битни елементи кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру. За постојање предметног кривичног дела није неопходно у изреци правноснажне пресуде потом наводити да се ради о службеним лицима надлежног органа из члана 2. Закона о јавном реду и миру, јер то проистиче из навода изреке пресуде да су наведена службена лица припадници П.С. Лебане, као ни оних одредаба закона којим се регулише службена радња коју су службена лица вршила, јер то произилази из изреке пресуде којом је утврђено да се ради о службеној радњи успостављања јавног реда и мира, па се стога неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на штету окривљеног.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је у осталом делу одбачен.

Наиме, бранилац окривљеног у захтеву такође наводи и да је изрека првостепене пресуде нејасна и противречна сама себи јер из исте не може да се утврди које су службене радње предузимали полицијски службеници, чиме бранилац окривљеног суштински истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као што наводи да другостепени суд приликом доношења другостепене пресуде није применио одредбе члан 88. ЗКП, јер иако је окривљени делимично признао извршење кривичног дела, суд је био у обавези да и даље прикупља доказе о учиниоцу и кривичном делу.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног у границама права која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битне повреде

одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, ни због повреде одредбе члана 88. ЗКП, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљено у овом делу оценио као недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на коју се основано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Новице Митића, Врховни касациони суд је на основу члана 492. став 1. тачка 2) захтев браниоца окривљеног у односу на ову повреду усвојио као основан, док је налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на ову повреду одбио као неоснован, а у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП.

**Записничар-саветник,
Весна Зарић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић